

Anmeldelser

Meredith Rolfe, *Voter Turnout. A Social Theory of Political Participation*, Cambridge University Press, 2012, 229 s.

Hvorfor stemmer nogle borgere oftere end andre? Så simpelt kan hovedspørgsmålet i Meredith Rolfes bog opstilles. På den måde beskæftiger hun sig med et både klassisk og hyppigt undersøgt spørgsmål indenfor samfundsvidenskaben. Og som titlen antyder, er hun særligt interesseret i de sociale faktorer, der spiller ind på vælgerens beslutning om at deltage i valgene eller blive hjemme på sofaen.

Rolfes hovedargument er, at det sociale skal sættes før alt andet, når vi ønsker at forklare valgdeltagelse og i øvrigt også mange andre former for politisk adfærd, og konsekvenserne af denne tankegang er ganske omfattende. Det gælder både specifikt for Rolfes analyser, men også for en række tidligere og kommende studier i politisk adfærd, hvis man altså vælger at følge alle hendes fodspor. Således argumenterer Rolfe for, at sociale forhold ikke blot skal ses som et supplement til individuelle faktorer, når vi forklarer politisk adfærd. Der er nemlig ingen individuelle faktorer, der påvirker borgernes stemmeafgivning i sig selv. De individuelle faktorer skal derfor forstås igennem sociale forhold. Således afhænger stort set alle borgeres valg af, hvad andre borgere foretager sig. Det er ifølge Rolfe omfanget af borgernes netværk (både i mængde og tæthed), der er afgørende for, om borgerne stemmer eller ej. De fleste borgere er nemlig villige til at samarbejde, hvis andre også gør det. Dermed kan få *first movers* igangsætte en kædereaktion, som spreder sig langt videre, end individuelle faktorer kan forklare.

I bogens første del udlægger Rolfe det teoretiske udgangspunkt og opstiller flere matematiske modeller for borgernes beslutningstagen, som hun tester gennem en række simulationer. Anden del, som er væsentlig mindre i sit omfang end første del, starter med en teorigennemgang, og herefter er der to kapitler med empiriske undersøgelser.

Rolfe lægger ud med at beskrive den, ifølge hende, konventionelle tilgang i forskningen. Her gælder det, at borgerne er fuldt oplyste, atomistiske individer, som derfor træffer komplet rationelle beslutninger. Det er denne tilgang, som Rolfe skriver sig op imod. Således er borgernes valg truffet under begrænset viden og præget af en række andre bevæggrunde end de snævert rationelle. Det er i den henseende forfriskende, at Rolfe skriver modigt og direkte og ikke er bange for at sætte tingene på spidsen. Man kan dog indvende, at Rolfes tan-

kegang om, at politisk adfærd generelt og stemmeadfærd specifikt er sociale handlinger, ikke i sig selv er så radikalt et nybrud, som man får indtryk af, hvis man kun læser hendes udlægning af den eksisterende forskning. Således er disse idéer allerede at finde tilbage i Campbells *The American Voter* (1960), og de seneste ti år er der kommet flere værker, der trækker på lignende tankegods (eksempelvis *The Social Logic of Politics* af Alan Zuckerman (red., 2005)). Dette betyder ikke, at bogen mister sin relevans, men det virker en anelse forstyrrende, at Rolfe skriver som om, at hun her har opdaget noget helt nyt, når der faktisk er en række andre, der behandler politisk adfærd med et lignende udgangspunkt.

Rolfe udlægger i første del en række forskellige argumenter, der tilsammen danner basis for hendes sociale teori om stemmeafgivning. Her er et kapitel om borgeres betingede beslutninger, et kapitel om betinget samarbejde samt et kapitel om den sociale mening ved at stemme. Disse tre kapitler fører frem til et kapitel om, hvordan vælgeres valg er socialt betingede, hvilket endeligt munder ud i det samlede teorikapitel. Pointerne kan kortfattet sammenfattes til, at borgeres valg i dagligdagen er betinget af, hvad andre borgere foretager sig. En relativt lille andel (typisk 10-15 pct.) af borgerne vil være first movers i givne sociale situationer, som stemmeafgivning altså også hører under, og deres beslutning om at "samarbejde" (fx stemme til valg) eller ej spreder sig så som ringe i vandet i borgernes sociale netværk. Derfor er borgernes sociale netværk, hvad angår mængde af interaktioner og dybde/intensitet i disse sociale sammenhænge, den mest centrale faktor for at forklare social og politisk adfærd.

Kapitlerne baserer sig primært på en række simulationer, hvor Rolfe tester matematiske modeller. Det iøjefaldende ved denne del er således, at Rolfe ikke stiller sig tilfreds med at fremlægge sit teoretiske udgangspunkt og de antagelser, som enhver teori lægger til grund. Rolfe forsøger at dykke ned i centrale antagelser og forklare, hvordan mekanismerne fungerer. Det gælder eksempelvis, når hun udlægger, at borgernes handlinger og beslutninger er præget af begrænset rationalitet. Her inddrager hun en række tidligere undersøgelser fra blandt andet behavioristisk økonomisk forskning og tager data herfra i betragtning, når hun designer modellerne. To anker ved hendes tilgang i denne del af bogen skal her fremsættes. Substantielt er det for det første et væsentligt spørgsmål, om stemmeafgivning blot er en normal, social hverdagshandling på linje med eksempelvis dilemmaet om, hvorvidt man skal give penge til en gademusikant. Rolfe argumenterer for, at de to situationer er sammenlignelige, Men er det så simpelt og direkte overførbart? Hvis ikke, så hænger hendes præmis en anelse tyndt på dette punkt. Den anden anke handler om omfang og gentagelser. Således minder flere af kapitlerne unægtelig meget om hinanden,

og den grundige teorigennemgang kunne med fordel være kortet ned og eventuelt erstattet med flere empiriske analyser.

Den interne validitet er ganske høj i første del af bogen, og modellernes evner til at opføre sig som ventet er imponerende. For at understøtte, at modellerne afspejler sig i forhold ude i virkeligheden, inddrager Rolfe til tider data fra tidligere undersøgelser. Som læser får man dog den fornemmelse, at hun hovedsageligt inddrager de data, der passer bedst med pointerne. Således gøres der i flere tilfælde brug af en række undersøgelser fra 80'erne uden nogen forklaring på, hvorfor det netop er disse undersøgelser, der bruges. Og dette selvom tilsvarende undersøgelser er gentaget flere gange senere hen. Dette er særligt problematisk i forhold til den eksterne validitet, når Rolfe argumenterer så kraftigt for, at de sociale netværk er afgørende. For hvordan har borgernes sociale netværk ændret sig siden eksempelvis 1985? Som læser tænker jeg her især på internettets fremkomst, og hvordan det kan tænkes at påvirke sociale netværks størrelser og intensitet. Men Rolfe forholder sig på intet tidspunkt til internettet, selvom der er lavet en række undersøgelser af, hvordan nettets sociale netværk påvirker borgernes sociale og politiske adfærd (mest kendte eksempel på dette er nok Christaki og Fowlers bog *Connected* fra 2009).

I anden del af bogen, som afhængigt af definitioner udgør to-tre ud af bogens ni kapitler, prøves teorien af på nogle cases. Den mest iøjefaldende konklusion i denne del af analysen er, at mobiliseringsstiltag er afgørende for, at borgerne overhovedet stemmer til valg. Således er der en god portion determinisme, når Rolfe skriver, at ”få borgere, hvis nogen overhovedet, ville stemme, hvis ikke politikere lavede mobiliseringsaktiviteter” (s. 107, egen oversættelse). Derfor er det for valgdeltagelsens skyld centralt, at der er politiske kampagner omkring valgene, men indholdet af kampagnerne er ligegyldigt. Kampagner virker nemlig ved, at de øger diskussionen indenfor netværkene, som på den måde øger stemmeprocenten. Man kan så spørge, om nogle kampagneformer og budskaber skaber mere opmærksomhed og diskussion end andre, men det forholder Rolfe sig ikke til.

I anden del af bogen dedikerer Rolfe et selvstændigt kapitel til forholdet mellem uddannelse og politisk adfærd. Ifølge Rolfe er den konventionelle visdom, at mere uddannelse fører til øget valgdeltagelse. Men grunden til, at forskere ofte finder en korrelation mellem uddannelse og valgdeltagelse, er, at uddannelse er med til at udvide folks sociale netværk, hvad angår både mængde og tæthed. Det er derfor en fejlslutning, at det er uddannelsens påvirkning på borgernes viden om samfundsforhold, der øger sandsynligheden for, at universitetsuddannede stemmer hyppigere end borgere med lavt uddannelsesniveau. Sandsynligheden for at stemme er ifølge Rolfe ens på tværs af alle uddannel-

ses- og indkomstgrupper, men varierer afhængigt af borgernes sociale netværk og mængden af politisk diskussion i disse grupper. Det er absolut interessant, at uddannelse på den måde er en proxy for socialt netværk, og Rolfe gør en del ud af, at hendes pointe på dette punkt er banebrydende. Kritikeren vil dog indvende, at flere tidligere undersøgelser også har peget på, at sammenhængen mellem uddannelse og politisk deltagelse i mere eller mindre grad faktisk handler om socialisering og ikke udelukkende om den individuelle påvirkning, som borgeren udsættes for gennem uddannelse.

Samlet set har Meredith Rolfe skrevet en bog, der har sine klare styrker i sin teoretiske tilgang og udbygning. Bogens udgangspunkt og konklusioner er i mine øjne ikke så banebrydende, som Rolfe gerne selv vil gøre det til, men mindre kan også gøre det. Hvis man er til nyere og grundige empiriske analyser eller har brug for en introduktion til feltet, vil man næppe få stor glæde af Rolfes bog. Men hvis man kender lidt til feltet i forvejen og trænger til en grundig og relativt matematisk-teoretisk tilgang til social adfærd og valgdeltagelse, er bogen bestemt et relevant bud at gå til.

Jonas Hedegaard Hansen

Ph.d.-studerende

Institut for Statskundskab

Københavns Universitet

Rune Stubager, Kasper Møller Hansen og Jørgen Goul Andersen, *Krisevalg. Økonomien og folketingsvalget 2011*, København: Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 2013, 214 s.

Denne bog, skrevet af tre fremtrædende valgforskere fra hver sit universitet, er et led i rækken af publikationer fra Det Danske Valgprojekt. Dette projekt begyndte med folketingsvalget 1971 og strækker sig derved over en periode på 40 år og med 16 folketingsvalg. Det skal dog siges, at ikke alle valgene er lige grundigt undersøgt – for eksempel har der været fyldige analyser af folketingsvalgene i 2001 og 2005, men ikke af 2007-valget. Men da interviewmaterialet er tilgængeligt for alle valgene, er der rige muligheder for ph.d.-studerende og andre interesserede til at supplere den eksisterende forskning op med nye analyser.

Denne bog har imidlertid et andet fokus end de foregående. Igennem en række år har vi vænnet os til, at folketingsvalgene udfolder sig som en strid mellem venstresiden og højresiden. Striden har stået om både fordelingspoliti-

ske og værdipolitiske mål, og ikke mindst de sidstnævnte har delt vælgerne ved de senere års valg. Folketingsvalget i september 2011 kunne derimod ventes at sætte disse ideologiske holdninger på vågeblus som følge af den økonomiske krise, der satte ind i 2008. I stedet kunne en regering, der præsterede så dårlige økonomiske nøgletal, ventes at blive straffet, især af de vælgere der havde lidt de største økonomiske tab.

Som bekendt tabte regeringen da også valget, men kun med en meget lille margen, eftersom den blå blok fik 49,7 procent af stemmerne. Den blev altså ikke straffet særlig hårdt – eller også blev den straffet, men så var der faktorer, der trak i modsat retning. Det gør det på en måde ekstra spændende at følge med i forfatterens analyser, når der tegner sig en sådan komplikation forude.

Forfatterne omtaler flere mulige forklaringer: 1) at vælgerne ikke mærkede så meget til krisen, måske fordi velfærdssystemet afbødede følgerne af den; 2) at vælgerne betragtede krisen som udefra kommende og ikke gjorde regeringen ansvarlig; 3) at en rød regering ikke blev anset for at kunne klare økonomien bedre end den nuværende; eller 4) at den blå regering på andre områder blev set som mere kompetent end en rød regering.

Næsten som i en god krimi skal vi igennem en længere miljøskildring og forhistorie for at komme frem til en løsning. Denne forhistorie har form af en klassisk model, den såkaldte årsagstragt eller ”kausalitetstragt” (*funnel of causality*), der ser vælgeren som styret af forskellige langtds- og korttdsfaktorer frem mod beslutningen på stemmetidspunktet.

Faktisk skal vi hen til midten af bogen, før vi kommer til det afgørende kapitel 5 omhandlende økonomisk stemmeadfærd. Forinden gennemgår Jørgen Goul Andersen i kapitel 2 den økonomiske udvikling, hvor man bider mærke i, at såvel Fogh Rasmussen-regeringen som de danske nyhedsmedier var meget uvillige til at erkende dybden af den økonomiske krise – en nedtur på 6,4 pct. i nationalindkomsten fra toppen i 2007. Måske derfor var der selv i 2011 over dobbelt så mange, der var bange for ikke at kunne blive plejet tilstrækkeligt, når de blev gamle, som der var af dem, der var bange for at miste deres arbejde.

Kapitel 3 rummer et tiltrængt gensyn med de sociale baggrundsfaktorer, som sidst blev undersøgt ved 2001-valget. Vi noterer os, at klasseposition fortsat betyder mindre og mindre, hvorimod kønsforskelle i partivalget fortsætter med at vokse – 58 pct. af kvinderne mod kun 44 pct. af mændene stemte rødt. Endnu større er dog forskellen mellem offentligt ansatte, hvor 70 pct. stemte rødt, og privatansatte, hvor det kun var 39 pct. Som noget nyt har de danske interviews også stillet spørgsmål om svarpersonernes formueaktiver i form af ejerbolig, sommerhus, opsparing, forretning, værdipapirer og udlejningsejendomme. Det viser sig at være en effektiv prediktor af partivalget, idet både

Venstre, Konservative og Liberal Alliance står betydeligt stærkere blandt dem, der havde flere typer aktiver, end blandt dem der ikke havde aktiver. Det gælder især aktiver forbundet med høj risiko, nemlig de tre sidstnævnte typer.

De samme sociale faktorer, som farver partivalget rødt, virker også ind på de politiske holdninger af den klassiske venstre-højre type. Selvom partierne her forsvinder ud af billedet, er paralleliteten temmelig slående. Som det fremgår af kapitel 4, er kvinder mere venstreorienterede end mænd, personer uden formue mere venstreorienterede end folk med risikable aktiver, og den berømte 68-generation er også ved overgangen til pensionsalderen mere venstreorienteret end andre generationer. Interessant er det at konstatere, at klassesamfundet, som i kapitel 3 blev erklæret dødt på det partipolitiske niveau, i kapitel 4 genopstår på det ideologiske niveau. I en regressionsanalyse vises det, at selvstændige og funktionærer er højreorienterede, arbejdere derimod venstreorienterede, på et indeks bestående af syv ideologiske holdninger. Hvorfor slår det ikke igennem i partivalget? Antagelig, skriver forfatterne (s. 112), fordi der skabes et krydspres mellem de klassiske holdninger og de nyere værdipolitiske holdninger. Disse sidstnævnte samles dog først op henimod slutningen af bogen. For det var jo ikke det, valget handlede om, vel?

Scenen er nu sat for en analyse af virkningerne af den økonomiske krise. Her viser det sig snart, at regeringen faktisk blev straffet. Der var nemlig 78 pct. af vælgerne, der mente, at samfundsøkonomien var blevet dårligere, mod kun 7 pct. der mente, at den var blevet bedre; og blandt de førstnævnte fik den røde blok mere end halvdelen af stemmerne. Kunne dette ikke forklare regeringens tilbagegang? Jo – måske. Forfatterne opererer med nogle ”forudsagte sandsynligheder” for at stemme blåt, når andre uafhængige variable sættes til deres gennemsnit. Disse sandsynligheder må ses som et forsøg på at anskueliggøre effekterne i logistiske regressionsmodeller, et tilbagevendende problem i nyere vælgerundersøgelser. Men det er et spørgsmål, om læseren får det lettere med disse fiktive tal. For eksempel beregnes det i tabel 5.5, at 65 pct. af de vælgere, der mente, at samfundsøkonomien var blevet ”meget bedre”, forudsiges at stemme for den blå blok. Men det er en ringe trøst for Lars Løkke Rasmussens regering, for sådanne vælgere eksisterede ifølge tabel 5.1 simpelthen ikke.

Selvom valget endte med at være meget lige, må det ikke glemmes, at regeringspartierne V+K gik tilbage med 5 pct. af vælgerne fra 2007 til 2011. Halvdelen af denne tilbagegang kan tilskrives almindelig træthed med en regering (*cost of ruling*, som omtales i kapitel 6), men det levner dog plads for en reel effekt af den økonomiske krise. Effekten blev bare ikke nær så stor, som den tegnede til få måneder før valget. Denne dæmpning af effekten kommer let til at lægge beslag på opmærksomheden, når man forventer et jordskredsvalg.

Den økonomiske effekt viser sig endvidere at være en effekt af samfundsøkonomiens udvikling, ikke udviklingen i den enkelte vælgers private økonomi. Det er man efterhånden vant til, for det samme har været tilfældet ved de foregående valg, ligesom det gælder i de fleste andre lande. Der er dog noget, der tyder på, at man ved at stille svarpersonerne over for et valg mellem et privatøkonomisk gode (i form af en skattelettelse) og et samfundsøkonomisk gode, for eksempel en lavere pensionsalder, finder en helt forskellig reaktion hos rød og blå bloks gennemsnitsvælger. Undersøgelsen heraf ligger i forlængelse af Kasper Møller Hansens artikler (sammen med Mickael Bech) og tilhører en ny og mere eksperimenterende tilgang til vælgerforskning. Den første af disse artikler går tilbage til 2007 og beregnede blandt andet, at lavindkomstvælgere ville betale 4293 kr. om måneden for at få Fogh snarere end Lykketoft som statsminister! Denne gang virker beregningerne mere troværdige, selvom det stadig er et problem at gøre det forståeligt for den almindelige læser, præcis hvordan ræsonnementet forløber. Afsnittet burde fylde mere, end det gør. Og det er lidt synd, for det er et meget spændende nyt indslag i vælgerforskningen.

Kapitel 6 og 7 diskuterer de øvrige forklaringer på, at regeringen ikke tabte et jordskredsvalg som følge af krisen. Allerede i kapitel 5 har vi fået at vide, at næsten ingen vælgere anede, hvor stor nedgangen i nationalproduktet havde været. Nu viser der sig flere sider af krisebevidstheden. Vurderingen af Danmarks økonomi begyndte at gå nedad allerede i begyndelsen af 2008, hvori- mod der gik et par år, før vælgerflertallet mente, at krisen var ”alvorlig”. Man kan således ikke beskyldte de danske vælgere for at hidse sig op eller gå i panik. Krisen spillede da heller ikke ind i den gennemsnitlige vurdering af privatøkonomien, som ifølge figur 6.1 ikke på noget tidspunkt blev negativ. Utroligt når man tænker på faldet i huspriserne, de fallerede byggefirmaer og landmænd, den stigende arbejdsløshed m.m.; men det forklarer måske, hvorfor vælgerne ikke var i oprør. Som ved et trylleri var krisen forvandlet til et offentligt under-skud, og nu måtte der spares. Det accepterede vælgerne – som noget ret usædvanligt var der i 2011-undersøgelsen et stort flertal, der mente, at der ikke var råd til lønforhøjelser, samt et endnu større flertal, der mente at der ikke var råd til skattelettelser. Med hensyn til den sociale velfærd tegnede der sig et flertal for at afskaffe efterlønnen og nedjustere forventningerne generelt. Men alt det kom ikke den to år gamle Løkke Rasmussen regering til skade, for det var jo holdninger, den selv gav udtryk for.

På denne måde slap regeringen så godt igennem krisestemningen, at den sandsynligvis havde kunnet blive siddende, hvis valget var blevet udskrevet fjorten dage senere. Det kan undre nogen, men minder det ikke om det, man husker fra tidligere krisevalg? Poul Hartling havde ved valget i 1975 og Anker

Jørgensen i 1977 og 1979 ligefrem succes blandt vælgerne med at styre landet under en krise. Denne gang var det tæt på at gå på samme måde.

Bogen slutter med et kapitel, hvor nogle vigtige faktorer samles op og hældes ned i ”kausalitetstragten”. Det gælder for det første værdipolitikken, der egentlig hører hjemme højere oppe i tragten, og for det andet partilederne, der hører hjemme tæt på tragten udløb – blandt andet debuterede Lars Løkke Rasmussen jo som partileder og statsminister. Med hensyn til holdningen til indvandring og andre værdipolitiske emner er der igennem 20 år gravet grøfter, som ikke let kan sløjfes igen, krise eller ikke krise. Værdipolitikken bidrager da også stadig, side om side med fordelingspolitikken, til at placere vælgerne i de respektive partier. Den passer blot ikke så godt med den rød/blå opdeling, som er et gennemgående træk i bogen.

At partilederne har en effekt på vælgerens partivalg er indiskutabelt, men den kan måles på flere måder og falder højst forskellig ud. Interviewundersøgelserne spørger om, hvor stor sympati man har for de forskellige ledere, og det er jo næsten som at spørge om, hvilket parti man stemmer på. Men undersøgelserne spørger også om, hvor stor sympati man har for de forskellige partier. Kontrollerer man for denne faktor, som det gøres her, bliver effekten af lederen beskedent. Mon ikke der senere bliver mere at sige om Lars kontra Helle? Der er temmelig mange bolde i luften her til sidst, og det gælder i det hele taget, at de gode hensigter fra forordet om at nå ud til et ”bredere publikum” nok ville tilsige en større grad af enkelhed og ensartethed bogen igennem. De kapitler, der er lettest at læse, er pudsigt nok dem, hvor partierne forsvinder ud af billedet, som kapitel 2, 4 og 6.

Der er masser af interessante data, hypoteser og analyser i bogen for dem, der vil fordybe sig i de enkelte problemstillinger. Litteraturhenvisninger er anført i slutningen af hvert kapitel, hvilket er belejligt, hvis man vil fotokopiere kapitlet (med behørig tilladelse selvfølgelig). I det hele taget viser bogen, at det danske valgprojekt, trods sit 40 års jubilæum, er mere levende end nogensinde.

Ole Borre
Professor emeritus
Institut for Statskundskab
Aarhus Universitet

Thomas Risse, Stephen C. Ropp and Kathryn Sikkink (eds.), *The Persistent Power of Human Rights: From Commitment to Compliance*, Cambridge University Press, 2013, 372 p.

Building on their 1999 book, *The Power of Human Rights*, Thomas Risse, Stephen Ropp and Kathryn Sikkink are continuing their enquiry into the diffusion of human rights norms in *The Persistent Power of Human Rights: From Commitment to Compliance*. The first book proposed a "spiral model" of human rights change, which has since been widely applied by scholars seeking to understand why countries move from a state of rights violation to that of rights protection. The model entailed a five-phase transformation of state practice: 1) state repression; 2) a denial that human rights exist or apply to its actions; 3) tactical concessions that implicitly recognise the validity of human rights; 4) prescriptive status which signals a rhetorical and formal commitment to human rights; and 5) "rule-consistent behaviour" whereby the state meets its various human rights obligations.

The book focuses on the last three phases of the spiral model, which are interpreted as a movement from commitment to compliance, from "talking the talk" to "walking the walk". To guide this investigation of changing norms and practice, the book poses the following research question: Under what conditions and by which mechanisms will actors – states, transnational corporations, other private actors – make the move from commitment to compliance? This question broadens the study to include non-state actors and enables the contributors to explore a set of social mechanisms and scope conditions. But the focus on the differences between human rights commitment and compliance also frames the problem of human rights violations as primarily a legal problem.

The book has four parts. In Part I, two chapters review recent qualitative and quantitative research that tests the spiral model. Part II discusses and develops the study's core conceptualisations: the mechanisms, one of the scope conditions, and the notions of commitment and compliance. Part III presents three case studies of states (the US, China, and Tunisia and Morocco) and a chapter that investigates whether treaty ratification and UN criticism lead to compliance. The last part moves beyond the state to analyse transnational companies, rebel groups and family practices.

To theoretically develop tools for the analysis of the commitment/compliance move, the introductory chapter (by Thomas Risse and Stephen C. Ropp) proposes four mechanisms of socialisation as well as five scope conditions which mediate their impact. The mechanisms are coercion, incentivization,

persuasion and discourse, and capacity building. Ryan Goodman and Derek Jinks (Ch. 6) offer an internal critique of the assumption that the four social mechanisms complement each other in the movement towards human rights compliance. To them, the combination of several mechanisms may lead to “crowding-out effects” whereby “the operation of one mechanism of influence might undercut the operation of another” (p. 105). For instance, coercion or material rewards for compliance may undercut a sense of self-determination and sovereignty, thereby generating a political backlash.

The ways the different mechanisms may have adverse effects is a useful contribution which could explain why anti-human rights discourses sometimes have popular appeal. For instance, in March 2013 the majority of Kenyan voters elected as president a suspected perpetrator of crimes against humanity. And in Uganda, a popular parliamentary bill proposes capital punishment for homosexuality, while the human rights perspective is branded as Western neo-imperialism. None of the book’s case studies, however, consider such possible crowding-out effects, with the result that Chapter 6 is left curiously hanging. Instead, anti-human rights “counter-discourses” in China and the US (Ch. 8 and 9) seem inexplicable.

The five scope conditions are presented as deriving mainly from the shortcomings of the 1999 book. These are regime type, the nature of statehood, the control over rule implementation, the extent of material vulnerability to external and internal pressure, and the extent of social vulnerability to the same. The idea is that these characteristics pertaining to state and non-state actors condition the impact of the various mechanisms and explain why the spiralling towards compliance happens, stalls, reverses, or stops. The scope conditions are defined as a set of binary choices between democracy/authoritarianism, consolidated/limited statehood, centralised/decentralised rule implementation, material vulnerability/resistance, and social vulnerability/resistance.

In Chapter 4 on statehood, Tanja A. Börzel and Thomas Risse take their point of departure in the observation that consolidated statehood forms the exception rather than the rule in the international system. They argue that human rights promotion and research implicitly assume that states are consolidated and therefore unwilling to protect human rights. In fact, the human rights violations derive from state and non-state actors which cannot be controlled by the state because it lacks capacity. This, they argue, requires a re-conceptualization of the human rights agenda: “positive incentives, sanctions or persuasion will not do the trick, but have to be matched by institution- and capacity-building” (p. 83). This policy recommendation encapsulates the thinking about the state in the spiral model and many of the chapters: The

state is the receiver of and reactor to domestic and international pressures and inducements. By and large, its actions can be explained by the absence, presence and nature of this transnational human rights movement.

Thus, the differences in human rights compliance in Guatemala and Georgia “can be explained by the variation in exposure to the international (Western) community as well as by the fact that Western organizations have invested many more resources in capacity-building in Georgia than in Guatemala” (p. 81). In Indonesia, “[p]rogress has indeed been made” since ratification of the Torture Convention “but in the context of intense [UN] monitoring” (Ch. 7 by Ann Marie Clark, p. 134). Moving from commitment to compliance, Morocco “responded to the continued mobilization of transnational networks and an increased engagement of international actors by appropriating the human rights discourse” (Ch. 10 by Vera van Hüllen, p. 198).

Ch. 8 on the US (by Kathryn Sikkink) suggests, however, that this reactive story is not all there is to state practice in the area of human rights. Her examination of the case of officially sanctioned torture and “extraordinary renditions” during the War on Terror provides a more nuanced account of the state. As the government was not morally or materially vulnerable to domestic and international pressures, these had little impact in stopping the human rights violations. Instead, torture and kidnappings caused “fierce opposition within the [Bush] administration”, i.e., among different government departments and professional groups. The US case furthermore illustrates, according to Sikkink, that “even a quite firm commitment to international law, signaled by ratification and implementation in strong domestic statutes, can be undermined by a relatively small group of powerful political operators in the context of a security threat, a compelling anti-terrorism discourse, and domestic indifference to the rights of others” (p. 162).

Although not proposed by Sikkink, her analysis of the US case suggests that the spiral model is perhaps less a path towards (or from) compliance, and more a spectrum of practices that can co-exist within a larger regime. While this would remove the spiral from the spiral model, the chapter on rebel groups in effect shows this. It also illustrates the difficulties of empirical investigation if you cannot or will not speak to those you study.

Hyeran Jo and Katherine Bryant’s chapter on rebel groups (Ch. 13) has difficulties translating the concepts of commitment and compliance into the practices of outlawed insurgents. To test the move towards compliance, they operationalise commitment and compliance by the number of civilian deaths and rebel-granted visits to the civilian population by the International Committee of the Red Cross. Commitment to human rights entails the granting of

visits and killing of more than 25 civilians in a year, while “[g]roups that grant full visits and kill fewer than twenty-five civilians” comply with human rights law. Jo and Bryant, then, do find that some rebel groups comply with humanitarian norms. But as insurgent violence is most often brutal, the identified and narrowly defined pockets of compliance are perhaps better seen as practices that co-exist in a tense and contradictory relationship with intense violence (i.e., phase 1, repression). It is also difficult to know if the rebels killed less than 25 civilians because of a belief in human rights or government protection.

In the concluding chapter, Risse and Sikkink summarise the volume by asking whether “actors [are] moving to greater compliance with international human rights law, and if so, *why and how* are they doing so” (p. 275, emphasis in original). While many of the chapters conclude in the affirmative, they do not explain why this development is occurring. This may stem from the book’s legalistic approach to human rights: As the law is *per se* legitimate, it does not anticipate an interpretation of non-compliance. Thus it is not clear why rebels sometimes comply or why some families abandon repressive practices. It is not even clear why the Bush administration legalized torture or why Indonesia reduced it. While the book suggests that the power of human rights persist, readers are not made to understand the source of this power.

Line Engbo Gissel
Department of Political Science and Government
Aarhus University